

Een parabel over een koning, over de scheiding van schapen en bokken, een laatste oordeel... je verwacht toch op het einde van een liturgisch jaar als afsluiting eerder een meer feestelijk verhaal of niet? Toegegeven, zowel de koningen uit de Oudheid als deze uit de Moderne Tijden bieden maar weinig aanknopingspunten om ons duidelijk te maken in welke mate Jezus Christus voor ons echt koning kan zijn...

Welke is nu de pointe van het verhaal dat ons hoop kan geven om straks het nieuwe kerkelijk jaar aan te vatten? Hoe toekomst verder bouwen? Toekomst hebben is trouwens niet onbelangrijk. Zo niet, worden we hopeloos, futloos en krachteloos. Toekomst hebben geeft moed en vertrouwen. Toekomst hebben geeft zin aan het leven. Zo is het feest van Christus-Koning een feest van een goede toekomst voor de mensen, vandaag meer dan actueel! Te midden van verwarring (Wat is er nu goed en kwaad? Wat is er nu toegelaten en wat verboden? Wat en wie moet je nu nog geloven?...), politieke spanningen, economische crisissen, weten wij dat er een smalle weg is die verder loopt. Een weg met toekomst, met uiteindelijke toekomst. Het is de smalle weg van Gods aanwezigheid in deze wereld.

God gaat ook nu met ons mee. God gebeurt ook nu nog heel concreet vandaag! Hij is als een herder die waakt over zijn kudde. 'Hij leidt ons naar groene weiden', zoals de psalmist het zo mooi verwoordt in de psalmen. Hij houdt van zijn mensen, ook als de uiterlijke schijn tegen is. In Hem zijn ook wij geroepen om lief te hebben. Wij zijn gemaakt om lief te hebben en bemind te worden. Dàt is de dragende kracht van heel ons bestaan, dat is de toekomst ook van heel ons bestaan.

Een eerste feit staat vast, wij zijn ten diepste bemind door God. Als we maar even willen nadenken over de liefde waartoe mensen al in staat zijn, dan komen we misschien op het spoor van wat Gods liefde wel moet zijn.... Een tweede gegeven is, dat wij àllen geroepen zijn om elkaar lief te hebben. Daarom ligt ook de waarde van ons leven niet in onze prestaties, in ons kunnen of kennen, zelfs niet in de hoeveelheid gebeden die wij in een mensenleven verricht hebben denk ik. Nee, de uiteindelijke vraag zal zijn: Heb ik bemind?...

Heb ik gehouden van de zieke, de eenzame, de verlatene, de dorstige, de hongerige, de gevangene, de vluchteling?...

Deze concrete vragen stelt Jezus ons in het evangelie vandaag. Hier wordt de wereld als het ware op zijn kop gezet. Want laat ons eerlijk zijn, spontaan lopen wij dit soort mensen niet achterna. Ieder van ons wil eerder bij de besten zijn, bij de groten, de aanzienlijken. Doch is dit niet eerder bedrog, zelfbedrog? Zo'n houding brengt uiteindelijk toch niet de vrede, juist omdat ze niet wortelt in de dragende grond van de schepping, namelijk in Gods liefde.

Keren wij ons daarentegen naar de kleine of gekwetste mens, dan groeit er iets van tederheid, van zachtheid en bekommernis in ons. In het gelaat van onze medemens ontdekken wij de trekken van God. In de zieke, in de geslagene, de hongerige en dorstige mens ontmoeten wij nu reeds God. Daar waar we volhouden om mensen met eerbied en liefde proberen te benaderen, daar begint er iets hoopvols te groeien, blijvende toekomst!

pastoor Stani